

SAMNINGUR
MILLI
SAMBANDSLÝÐVELDISINS BRASILÍU
OG
ÍSLANDS
UM AÐ KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN
AÐ ÞVÍ ER VARÐAR TEKJUSKATT
OG AÐ KOMA Í VEG FYRIR SKATTSVIK OG SKATTUNDANSKOT

Ríkisstjórn Sambandslýðveldisins Brasilíu og ríkisstjórn Íslands,

sem vilja þróa efnahagstengsl sín enn frekar og efla samstarf sín á milli í skattamálum,

sem hyggjast gera samning um að komast hjá tvísköttun að því er varðar tekjuskatt, án þess að tækifæri skapist til að komast hjá skattlagningu eða til skattalækkunar með skattsvikum eða skattundanskotum (m.a. með ráðstöfunum sem byggjast á samningsmisnotkun sem miðar að því að ná fram afléttingu, sem kveðið er á um í samningi þessum, óbeint til hagsbóta fyrir heimilisfasta aðila í þriðju ríkjum),

hafa orðið ásáttar um eftirfarandi:

1. gr.

Aðilar sem samningurinn tekur til.

1. Samningur þessi tekur til aðila sem eru heimilisfastir í öðru eða báðum samningsríkjunum.
2. Að því er þennan samning varðar skal líta á tekjur, sem er aflað af eða fyrir milligöngu einingar eða á grundvelli tilhögunar, sem talin er gagnsæ að öllu leyti eða að hluta til í skattalegu tilliti samkvæmt skattalögum annars hvors samningsríkisins, sem tekjur heimilisfasts aðila í samningsríki en aðeins að því marki sem farið er með tekjurnar, með tilliti til skattlagningar af hálfu þess ríkis, sem tekjur heimilisfasts aðila í því ríki.

3. Þessi samningur hefur ekki áhrif á skattlagningu af hálfu samningsríkis gagnvart aðilum heimilisföstum í því ríki nema með tilliti til ávinnings sem fæst skv. 2. mgr. 9. gr. og 20., 21., 22., 25., 26., 27. og 30. gr.

2. gr.

Skattar sem samningurinn tekur til.

1. Samningur þessi tekur til skatta af tekjum sem eru lagðir á af hálfu samningsríkis eða stjórnvaldsumdæma eða sveitarfélaga þess, án tillits til þess á hvern hátt þeir eru á lagðir.

2. Til skatta af tekjum teljast allir skattar sem lagðir eru á heildartekjur eða á hluta tekna, þar með taldir skattar af hagnaði af sölu lausafjár eða fasteigna, skattar af heildarfjárhæð launa sem fyrirtæki greiða, svo og skattar af verðmætisaukningu.

3. Gildandi skattar, sem samningur þessi tekur til, eru þessir:

a) í tilviki Brasilíu:

i. tekjuskattur sambandslýðveldisins,

ii. framlag til félagslegra kerfa af hreinum hagnaði,

(hér á eftir nefndur „skattur í Brasilíu“).

b) í tilviki Íslands:

i. tekjuskattar ríkissjóðs,

ii. útsvar til sveitarfélaganna,

(hér á eftir nefndur „skattur á Íslandi“).

4. Samningurinn skal einnig taka til allra þeirra skatta sömu eða að verulegu leyti svipaðrar tegundar sem lagðir eru á eftir undirritunardag hans, til viðbótar við eða í staðinn fyrir gildandi skatta. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu tilkynna hvert öðru um allar verulegar breytingar sem gerðar hafa verið á skattalögum þeirra.

3. gr.

Almennar skilgreiningar.

1. Í þessum samningi er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir nema annað leiði af samhengi:

a) „Brasilía“ merkir Sambandslýðveldið Brasilía og, þegar heitið er notað í landfræðilegum skilningi, yfirráðasvæði Sambandslýðveldisins Brasilíu,

ásamt svæðinu á hafsbótningum, botnlögum hans og hafsvæðinu yfir honum sem liggur að landhelginni, þar sem Sambandslýðveldið Brasilía hefur fullveldisréttindi eða lögsögu samkvæmt þjóðarétti og landslöggjöf í þeim tilgangi að leita að, nýta, vernda og stjórna lífrænum og ólífrænum náttúruauðlindum eða til að framleiða orku úr endurnýjanlegum orkugjöfum,

- b) „Ísland“ merkir Ísland og, þegar heitið er notað í landfræðilegum skilningi, yfirráðasvæði Íslands, þar með talið landhelgin, og sérhver það svæði utan landhelginnar þar sem Ísland hefur að þjóðarétti lögsögu eða fullveldisréttindi að því er varðar hafsbótninn, botnlög hans og hafið yfir honum og náttúruauðlindir þeirra,
- c) „aðili“ merkir einstaklingur, félag og hvers kyns önnur samtök aðila,
- d) „félag“ merkir sérhver persóna að lögum eða sérhver eining sem hlýtur meðferð sem persóna að lögum að því er skatta varðar,
- e) „fyrirtæki“ á við um ástundun hvers konar atvinnustarfsemi,
- f) „fyrirtæki í samningsríki“ og „fyrirtæki í hinu samningsríkinu“ merkir fyrirtæki sem rekið er af heimilisföstum aðila í samningsríki og fyrirtæki sem rekið er af heimilisföstum aðila í hinu samningsríkinu, eftir því sem við á,
- g) „flutningar á alþjóðaleiðum“ merkir hvers konar flutningar með skipi eða loftfari, nema skipið eða loftfarið sé eingöngu notað milli staða í samningsríki og fyrirtækið sem rekur skipið eða loftfarið er ekki fyrirtæki þess ríkis,
- h) „bært stjórnvald“ merkir:
 - i. í tilviki Brasilíu, fjármálaráðherra, sérstakur ríkisskattstjóri Brasilíu eða viðurkenndir fulltrúar þeirra,
 - ii. í tilviki Íslands, fjármálaráðherra eða viðurkenndur fulltrúi ráðherra,
- i) „ríkisborgari“ merkir með tilliti til samningsríkis:
 - i. hver sá einstaklingur sem hefur ríkisfang eða ríkisborgararétt í því samningsríki og
 - ii. hver sá lögaðili, sameignarfélag eða samtök sem byggja réttarstöðu sína sem slíka á gildandi lögum í því samningsríki,
- j) „viðurkenndur lífeyrissjóður“ ríkis merkir eining eða tilhögun sem komið er á fót í því ríki og farið er með sem aðskildan aðila samkvæmt skattalögum þess ríkis og:

- i. sem er komið á fót og starfar eingöngu, eða því sem næst, við að stýra eða greiða eftirlaun og tengdar greiðslur eða tilfallandi greiðslur til einstaklinga og sem lýtur sem slíkur reglum þess ríkis eða stjórnvaldsumdæma eða sveitarfélaga þess eða
- ii. sem er komið á fót og starfar eingöngu, eða því sem næst, við að fjárfesta í þágu eininga eða tilhögunar sem um getur í i. lið.

2. Við beitingu samningsríkis á ákvæðum samningsins á hverjum tíma skulu öll hugtök, sem ekki eru skilgreind í samningnum, nema annað leiði af samhenginu eða bær stjórnvöld samþykki aðra merkingu samkvæmt ákvæðum 27. gr., hafa sömu merkingu og þau hafa á þeim tíma samkvæmt lögum þess ríkis að því er varðar þá skatta sem samningurinn tekur til. Sú merking sem hugtakið hefur samkvæmt viðeigandi skattalögum þess ríkis skal ganga framar þeirri merkingu sem hugtakið hefur samkvæmt öðrum lögum þess ríkis.

4. gr. Heimilisfastur aðili.

1. Í samningi þessum merkir hugtakið „heimilisfastur aðili í samningsríki“ hver sá aðili sem er, samkvæmt lögum þess ríkis, skattskyldur í því ríki á grundvelli þess hvar lögheimili hans, búseta, stofnsetning eða aðsetur framkvæmdastjórnar er eða annarra viðmiða af sama toga og nær einnig yfir ríkið sjálft og stjórnvaldsumdæmi eða sveitarfélög þess og viðurkenndan lífeyrissjóð í því ríki. Hugtakið nær þó ekki yfir neinn þann aðila sem er skattskyldur í því ríki einungis vegna tekna sem eru upprunnar í því ríki.

2. Þegar aðili telst heimilisfastur í báðum samningsríkjum á grundvelli ákvæða 1. mgr. skal ákvarða stöðu hans með eftirfarandi hætti:

- a) hann skal talinn heimilisfastur einungis í því ríki þar sem honum stendur til boða fast heimili; hafi hann fast heimili í báðum ríkjum skal hann talinn heimilisfastur einungis í því ríki þar sem persónuleg og fjárhagsleg tengsl hans eru nánari (miðstöð persónuhagsmuna),
- b) ef ekki er unnt að ákvarða í hvoru ríkinu miðstöð persónuhagsmuna er, eða ef honum stendur til boða fast heimili í hvorugu ríkinu, telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann dvelst að jafnaði,
- c) ef hann dvelst að jafnaði í báðum ríkjum eða í hvorugu þeirra telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann hefur ríkisfang,
- d) ef hann hefur ríkisfang í báðum ríkjum eða í hvorugu þeirra skulu bær stjórnvöld í samningsríkjum leitast við að leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi.

3. Þegar aðili, annar en einstaklingur, telst heimilisfastur í báðum samningsríkjum á grundvelli ákvæða 1. mgr. skulu bær stjórnvöld í samningsríkjum leitast við að ákvarða, með gagnkvæmu samkomulagi, í hvaða samningsríki sá aðili skal teljast

heimilisfastur að því er samning þennan varðar, að teknu tilliti til þess hvar hann hefur raunverulega framkvæmdastjórn, er stofnaður eða lögskipaður með öðrum hætti og til annarra þátta sem skipta máli. Ef slíkt samkomulag liggur ekki fyrir skal ekki líta svo á að aðilinn eigi rétt á afléttingum eða undanþágum frá skatti sem kveðið er á um í þessum samningi nema að því marki og með þeim hætti sem bær stjórnvöld samningsríkjanna kunna að koma sér saman um.

5. gr. Föst atvinnustöð.

1. Að því er þennan samning varðar merkir hugtakið „föst atvinnustöð“ föst starfsstöð þar sem atvinnustarfsemi fyrirtækis fer fram að nokkru eða öllu leyti.

2. Hugtakið „föst atvinnustöð“ tekur einkum til:

- a) aðseturs framkvæmdastjórnar,
- b) útibús,
- c) skrifstofu,
- d) verksmiðju,
- e) verkstæðis og
- f) námu, olú- eða gaslindar, grjótnámu eða annars staðar þar sem náttúruauðlindir eru nýttar.

3. „Föst atvinnustöð“ nær einnig yfir:

- a) byggingarsvæði, byggingu, samsetningar - eða uppsetningarframkvæmd eða eftirlitsstarfsemi sem því tengist en þó því aðeins að svæðið, framkvæmdin eða starfsemin standi lengur en í sex mánuði,
- b) veitingu þjónustu, m.a. ráðgjafarþjónustu, af hálfu fyrirtækis í samningsríki, sem starfsmenn annast eða annað það starfslið fyrirtækisins sem það fær til verksins en þó því aðeins að starfsemi af þessu tagi haldi áfram innan hins samningsríkisins yfir tímabil sem fer eða fara í heildina yfir 183 daga á hverju 12 mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári.

3.1 Einvörðungu í þeim tilgangi að ákvarða hvort farið hefur verið umfram sex mánaða tímabilið sem um getur í 3. mgr.:

- a) þegar fyrirtæki í samningsríki stundar starfsemi í hinu samningsríkinu á stað sem telst vera byggingarsvæði eða bygging, samsetningar- eða uppsetningarframkvæmd eða eftirlitsstarfsemi sem því tengist og þessi starfsemi fer fram á tímabilum sem samanlagt fara yfir 30 daga en þó ekki yfir 6 mánuði og

- b) þegar eitt eða fleiri fyrirtæki, sem eru nátengd fyrrnefnda fyrirtækinu, stunda tengda starfsemi á sama byggingarsvæði eða byggingu, samsetningar- eða uppsetningarframkvæmd eða eftirlitsstarfsemi sem því tengist, á mismunandi tímabilum sem hvert um sig fer yfir 30 daga,

skal bæta þessum mismunandi tímabilum við tímabil starfsemi fyrrnefnda fyrirtækisins á því byggingarsvæði eða byggingu, samsetningar- eða uppsetningarframkvæmd eða eftirlitsstarfsemi sem því tengist.

4. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar tekur hugtakið „föst atvinnustöð“ ekki til:

- a) nýtingar aðstöðu sem einskorðuð er við geymslu, sýningu eða afhendingu á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins,
- b) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til geymslu, sýningar eða afhendingar,
- c) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til vinnslu hjá öðru fyrirtæki,
- d) viðhalds fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð í tengslum við kaup á vörum eða varningi eða öflun upplýsinga fyrir fyrirtækið,
- e) viðhalds fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð til að annast hvers konar aðra starfsemi fyrir fyrirtækið,
- f) viðhalds fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð fyrir hvers konar sambland af starfsemi sem um getur í a- til e-lið,

enda felist sú starfsemi eða, í tilviki f-liðar, öll sú starfsemi sem fram fer í þessari föstu starfsstöð í undirbúnings- eða stoðstarfsemi.

4.1 Ákvæði 4. mgr. skulu ekki gilda um fasta starfsstöð, sem fyrirtæki notar eða viðheldur, ef sama eða nátengt fyrirtæki stundar atvinnustarfsemi á sama stað eða á öðrum stað í sama samningsríki og

- a) sá staður eða annar staður er föst atvinnustöð fyrir fyrirtækið eða nátengt fyrirtæki samkvæmt ákvæðum þessarar greinar eða
- b) heildarstarfsemin, sem leiðir af samblandi starfsemi sem fyrirtækin tvö reka á sama staðnum, eða sama fyrirtækið eða nátengd fyrirtæki á báðum stöðum, er ekki undirbúnings- eða stoðstarfsemi,

að því tilskildu að atvinnustarfsemin, sem fyrirtækin tvö reka á sama staðnum, eða sama fyrirtækið eða nátengd fyrirtæki á báðum stöðum, teljist vera viðbótarstarfssvið sem er hluti af heildstæðri atvinnustarfsemi.

5. Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr., en með fyrirvara um ákvæði 7. mgr., þar sem aðili sem kemur í samningsríki fram fyrir hönd fyrirtækis og gerir í því sambandi að jafnaði samninga eða gegnir að jafnaði lykilhlutverki sem leiðir til samningagerðar sem fer fram venju samkvæmt án efnislegrar breytingar af hálfu viðkomandi fyrirtækis og þessir samningar eru:

- a) í nafni fyrirtækisins eða
- b) vegna yfirfærslu eignarhalds eða veitingar á notkunarrétti yfir eign sem fyrirtækið á eða hefur rétt til að nota eða
- c) vegna þjónustustarfsemi þess fyrirtækis,

skal það fyrirtæki teljast vera með fasta atvinnustöð í því ríki að því er varðar hverja þá starfsemi sem sá aðili hefur með höndum fyrir fyrirtækið nema ef starfsemi þessa aðila er takmörkuð við þá starfsemi sem um getur í 4. mgr. og myndi ekki, ef hún fer fram í fastri starfsstöð (annarri en fastri starfsstöð sem mgr. 4.1 myndi eiga við um), gera þessa föstu starfsstöð að fastri atvinnustöð samkvæmt ákvæðum þeirrar málsgreinar.

6. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar skal váttryggingafélag í samningsríki teljast vera, nema að því er varðar endurtryggingu, með fasta atvinnustöð í hinu samningsríkinu ef það innheimtir iðgjöld á yfirráðasvæði þess ríkis eða tryggir fyrir áhættu sem þar er í gegnum annan aðila en óháðan aðila sem 7. mgr. gildir um.

7. Ákvæði 5. og 6. mgr. gilda ekki þegar aðilinn sem starfar í samningsríki af hálfu fyrirtækis í hinu samningsríkinu hefur með höndum atvinnustarfsemi í fyrrnefnda ríkinu sem óháður aðili og kemur fram fyrir hönd fyrirtækisins innan venjulegra marka slíkrar atvinnustarfsemi. Komi aðili hins vegar eingöngu, eða því sem næst, fram fyrir hönd eins fyrirtækis eða fleiri, sem sá aðili hefur nán tengsl við, skal sá aðili ekki talinn vera óháður aðili í skilningi þessarar málsgreinar að því er slík fyrirtæki varðar.

8. Þótt félag, sem er heimilisfast í samningsríki, hafi yfirráð yfir félagi eða lúti yfirráðum félags, sem er heimilisfast í hinu samningsríkinu, eða hefur með höndum atvinnustarfsemi í hinu ríkinu (annaðhvort í gegnum fasta atvinnustöð eða á annan hátt), leiðir það í sjálfu sér ekki til þess að annað hvort þessara félaga sé talin föst atvinnustöð hins.

9. Að því er varðar ákvæði þessarar greinar telst aðili eða fyrirtæki hafa nán tengsl við fyrirtæki ef, að teknu tilliti til allra staðreynda og aðstæðna er máli skipta, annar hefur yfirráð yfir hinum eða báðir lúta yfirráðum sömu aðila eða fyrirtækja. Hvað sem öðru líður telst aðili eða fyrirtæki hafa nán tengsl við fyrirtæki ef annar á, beint eða óbeint, meira en helming raunverulegra réttinda í hinum (eða, ef um félag er að ræða, fer með meira en helming heildaratkvæða og á meira en helming heildarverðmætis hlutabréfa í félaginu eða raunverulegra hlutafjarréttinda í því) eða ef annar aðili eða fyrirtæki á, beint eða óbeint, meira en helming raunverulegra réttinda (eða, ef um félag er að ræða, fer með meira en helming heildaratkvæða og á meira en helming heildarverðmætis hlutabréfa í félaginu eða raunverulegra hlutafjarréttinda í því) í viðkomandi aðila og fyrirtæki eða í fyrirtækjunum báðum.

6. gr.
Tekjur af fasteign.

1. Tekjur, sem heimilisfastur aðili í samningsríki hefur af fasteign (þar með taldar tekjur af landbúnaði eða skógarnytjum) sem er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Hugtakið „fasteign“ skal hafa þá merkingu sem það hefur samkvæmt lögum þess samningsríkis þar sem viðkomandi fasteign er. Hvað sem öðru líður skal hugtakið ná yfir fylgifé með fasteign, búfénað og tæki sem notuð eru í landbúnaði og við skógarnytjar, réttindi varðandi landeignir samkvæmt ákvæðum almennra laga, afnotarétt af fasteign og rétt til breytilegra eða fastra greiðslna sem þóknunar fyrir vinnslu eða vinnslurétt vegna steinefna, linda og annarra náttúruauðlinda; skip og loftför skulu ekki teljast til fasteigna.
3. Ákvæði 1. mgr. gilda um tekjur af beinni hagnýtingu, leigu eða hvers konar öðrum afnotum fasteignar.
4. Ákvæði 1. og 3. mgr. gilda einnig um tekjur af fasteign fyrirtækis og tekjur af fasteign sem er notuð til að inna af hendi sjálfstæða persónulega þjónustu.

7. gr.
Hagnaður af atvinnustarfsemi.

1. Hagnaður fyrirtækis í samningsríki skal einungis skattlagður í því ríki nema fyrirtækið hafi með höndum atvinnustarfsemi í hinu samningsríkinu í gegnum fasta atvinnustöð sem þar er. Ef fyrirtækið hefur slíka atvinnustarfsemi með höndum má skattleggja hagnað af þeirri föstu atvinnustöð fyrirtækisins í hinu ríkinu en aðeins að því marki sem rekja má hagnaðinn til þeirrar föstu atvinnustöðvar.
2. Með fyrirvara um ákvæði 3. mgr. þegar fyrirtæki í samningsríki stundar atvinnustarfsemi í hinu samningsríkinu í gegnum fasta atvinnustöð sem þar er skal í hvoru samningsríki um sig telja til þeirrar föstu atvinnustöðvar hagnað sem ætla má að komið hefði í hennar hlut ef hún væri sérstakt og sjálfstætt fyrirtæki sem hefði með höndum sams konar eða svipaða atvinnustarfsemi við sömu eða svipaðar aðstæður og ætti í algerlega sjálfstæðum samskiptum við fyrirtækið sem hún fellur undir sem föst atvinnustöð.
3. Við ákvörðun hagnaðar fastrar atvinnustöðvar skal vera heimilt að draga frá kostnað sem stofnað er til í þágu föstu atvinnustöðvarinnar, þar með talinn framkvæmdakostnaður og almennur stjórnunarkostnaður sem stofnað hefur verið til, í samræmi við ákvæði skattalaga í hlutaðeigandi samningsríki og með fyrirvara um takmarkanir þeirra.
4. Að því er varðar undanfarandi málsgreinar skal ákvarða hagnaðinn sem telja skal til föstu atvinnustöðvarinnar með sömu aðferð á hverju ári nema góð og gild ástæða sé til annars.

5. Þegar hagnaður felur í sér tekjur, sem sérstök ákvæði gilda um í öðrum greinum samnings þessa, skulu ákvæði þessarar greinar ekki hafa áhrif á gildi þeirra ákvæða.

8. gr.

Alþjóðlegir sjóflutningar og flutningar í lofti.

1. Hagnaður fyrirtækis í samningsríki af rekstri skipa eða loftfara í flutningum á alþjóðaleiðum skal einungis skattlagður í því ríki.

2. Ákvæði 1. mgr. gilda einnig um hagnað sem hlýst af þátttöku í rekstrarsamvinnu, sameiginlegu fyrirtæki eða alþjóðlegum rekstrarsamtökum.

9. gr.

Tengd fyrirtæki.

1. Þar sem:

- a) fyrirtæki í samningsríki tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórnun, yfirráðum eða fjármögnun fyrirtækis í hinu samningsríkinu eða
- b) sömu aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórnun, yfirráðum eða fjármögnun fyrirtækis í samningsríki, svo og fyrirtækis í hinu samningsríkinu,

og fyrirtækin tvö semja eða setja í öðru hvoru tilvikinu skilyrði um innbyrðis tengsl sín á viðskipta- eða fjármálasviðinu, sem eru frábrugðin þeim sem sett yrðu í viðskiptum sjálfstæðra fyrirtækja, má allur hagnaður, sem myndi hafa runnið til annars fyrirtækisins án þessara skilyrða, en rennur ekki til þess vegna skilyrðanna, teljast til hagnaðar þess fyrirtækis og skattleggjast samkvæmt því.

2. Þegar samningsríki telur til hagnaðar fyrirtækis í því ríki – og skattleggur samkvæmt því – hagnað sem fyrirtæki í hinu samningsríkinu hefur verið skattlagt af í því ríki og hagnaðurinn, sem þannig er innifalinn, er hagnaður sem hefði runnið til fyrirtækisins í fyrrnefnda ríkinu ef skilyrðin, sem samið var um milli fyrirtækjanna tveggja, hefðu verið þau sömu og hefði verið samið um í viðskiptum sjálfstæðra fyrirtækja, skal síðarnefnda ríkið gera viðeigandi leiðréttingu á fjárhæð þess skatts sem lagður er þar á þennan hagnað. Við ákvörðun slíkrar leiðréttingar skal taka fullt tillit til annarra ákvæða samnings þessa og skulu bær stjórnvöld samningsríkjanna hafa samráð ef nauðsyn krefur.

10. gr.

Arðgreiðslur.

1. Arð, sem félag með heimilisfesti í samningsríki greiðir heimilisföstum aðila í hinu samningsríkinu, má skattleggja á síðarnefnda ríkinu.

2. Slíkan arð, sem félag með heimilisfesti í samningsríki greiðir, má þó einnig skattleggja í því ríki samkvæmt lögum þess ríkis en ef raunverulegur eigandi arðsins er heimilisfastur í hinu samningsríkinu skal skatturinn, sem þannig er á lagður, eigi vera hærri en:

- a) 10 hundraðshlutar af heildarfjárhæð arðsins ef raunverulegur eigandi er félag sem hefur með beinum hætti a.m.k. 15 hundraðshluta af hlutafé í því félagi, sem greiðir út arðinn, á 365 daga tímabili, að meðtöldum deginum þegar arðurinn er greiddur út (þegar tímabilið er reiknað út skal ekki taka tillit til breytinga á eignarhaldi sem leiða beint af endurskipulagningu fyrirtækja, s.s. samruna eða uppskiptingu félagsins sem á hlutina eða greiðir arðinn),
- b) 15 hundraðshlutar af heildarfjárhæð arðsins í öllum öðrum tilvikum,
- c) Þrátt fyrir ákvæði a- og b-liðar skal arðurinn undanþeginn skatti í samningsríkinu þar sem félagið sem greiðir arðinn hefur heimilisfesti ef raunverulegur eigandi arðsins er viðurkenndur lífeyrissjóður sem komið er á fót í hinu samningsríkinu.

Ákvæði þessarar málsgreinar skulu engin áhrif hafa á skattlagningu félagsins að því er varðar þann hagnað sem arður er greiddur af.

3. Hugtakið „arður“ merkir í þessari grein tekjur af hlutabréfum eða öðrum réttindum, sem ekki eru skuldakröfur, sem veita rétt til hlutdeildar í hagnaði, svo og tekjur af öðrum atvinnurekstri sem farið er með við skattlagningu á sama hátt og tekjur af hlutabréfum samkvæmt lögum þess samningsríkis þar sem félagið, sem fer með úthlutunina, er heimilisfast.

4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi arðsins sem er heimilisfastur í samningsríki hefur með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu þar sem félagið sem greiðir arðinn er heimilisfast í gegnum fasta atvinnustöð sem þar er, eða hann veitir í hinu ríkinu sjálfstæða persónulega þjónustu í gegnum fasta stöð sem þar er, og hlutareignin sem arðurinn er greiddur af er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr. eða 15. gr., eftir atvikum.

5. Þegar heimilisfastur aðili í samningsríki hefur fasta atvinnustöð í hinu samningsríkinu gæti þeirri stöð borið skylda til að greiða staðgreiðsluskatt í samræmi við lög þess samningsríkis. Þó skal skattur sem þannig er á lagður ekki fara yfir 10 hundraðshluta af heildarupphæð hagnaðar þeirrar föstu atvinnustöðvar sem ákvörðuð er eftir greiðslu fyrirtækjaskatts í tengslum við slíkan hagnað.

6. Ef félag, sem er heimilisfast í samningsríki, fær hagnað eða tekjur frá hinu samningsríkinu getur hitt ríkið hvorki skattlagt arðinn, sem félagið greiðir, nema að því leyti sem arðurinn er greiddur aðila heimilisföstum í hinu ríkinu eða að því leyti sem hlutareignin, sem arðurinn er greiddur af, er raunverulega bundin við fasta atvinnustöð eða fasta stöð í hinu ríkinu, né skattlagt óúthlutaðan hagnað félagsins, jafnvel þótt arðurinn sem greiddur er eða óúthlutaði hagnaðurinn sé að öllu eða nokkru leyti hagnaður eða tekjur sem hafa myndast í hinu ríkinu.

11. gr. Vextir.

1. Vexti, sem myndast í samningsríki og eru greiddir til heimilisfasts aðila í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Vexti sem myndast í samningsríki má þó einnig skattleggja í því ríki samkvæmt lögum þess ríkis en ef raunverulegur eigandi vaxtanna er heimilisfastur í hinu samningsríkinu skal skatturinn, sem þannig er á lagður, eigi vera hærri en:
 - a) 10 hundraðshlutar af heildarfjárhæð vaxta sem greiddir eru til banka eða vátryggingafélags af láni til a.m.k. fimm ára vegna fjármögnunar verkefna á sviði grunnvirkja og almannabjónustu,
 - b) 10 hundraðshlutar af heildarfjárhæð vaxta sem greiddir eru til viðurkennds lífeyrissjóðs sem komið er á fót í hinu samningsríkinu,
 - c) 15 hundraðshlutar af heildarfjárhæð vaxtanna í öllum öðrum tilvikum.
3. Þrátt fyrir ákvæði 2. mgr. skal einungis skattleggja vexti sem myndast í samningsríki og eru raunverulega í eigu ríkisstjórnar hins samningsríkisins eða seðlabankans, stjórnvaldsumdæmis eða sveitarfélags þess í síðarnefnda ríkinu.
4. Þrátt fyrir ákvæði 2. mgr. skal einungis skattleggja vexti sem myndast í samningsríki af ríkisskuldabréfum sem það samningsríki, stjórnvaldsumdæmi þess eða sveitarfélag gefur út og eru raunverulega í eigu viðurkennds lífeyrissjóðs sem komið er á fót í hinu samningsríkinu í síðarnefnda ríkinu.
5. Hugtakið „vextir“ merkir í þessari grein tekjur af hvers konar skuldakröfum, hvort sem þær eru tryggðar með veði í fasteign eða ekki, tekjur af ríkisverðbréfum og tekjur af skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, þar með talinn gengismunur og vinningar sem tengjast slíkum verðbréfum, skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, sem og aðrar tekjur sem farið er með á sama hátt og tekjur af peningum sem eru lánaðir samkvæmt skattalögum þess samningsríkis þar sem tekjurnar myndast.
6. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi vaxtanna sem er heimilisfastur í samningsríki hefur með höndum starfsemi í hinu samningsríkinu þar sem vextirnir myndast í gegnum fasta atvinnustöð sem þar er, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð sem þar er, og skuldakrafan, sem vextirnir eru greiddir af, er raunverulega tengd slíkri fastri atvinnustöð eða fastri stöð. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr. eða 15. gr., eftir atvikum.
7. Takmarkanir á skatthlutfalli, sem kveðið er á um í 2. mgr., gilda ekki um vexti sem myndast í samningsríki og greiddir eru til fyrirtækis í hinu samningsríkinu ef telja má slíka vexti til fastrar atvinnustöðvar sem er í þriðja ríki og eru þar skattlagðir á lægra skatthlutfalli en vera myndi í hinu samningsríkinu. Þó gildir undanfarandi ákvæði þessarar

málgreinar ekki ef í gildi er samningur milli samningsríkisins þar sem vextirnir myndast og þriðja ríkis sem býður sama eða hagstæðara skatthlutfall af slíkum vaxtagreiðslum.

8. Vextir skulu taldir myndast í samningsríki þegar greiðandinn er heimilisfastur í því ríki. Ef sá aðili sem vextina greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur í samningsríki fasta atvinnustöð eða fasta stöð, sem skuldakrafan sem vextirnir eru greiddir af tengist, og vextirnir eru gjaldfærðir hjá fyrrnefndri fastri atvinnustöð eða fastri stöð skulu þeir þó taldir myndast í því samningsríki þar sem slík föst atvinnustöð eða föst stöð er.

9. Þegar fjárhæð vaxtanna er, vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og annars aðila, hærri, miðað við þá skuldakröfu sem hún er greidd af, en sú fjárhæð, sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin, sem umfram er, áfram skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig, að teknu tilhlýðilegu tilliti til annarra ákvæða samnings þessa.

12. gr. Þóknanir.

1. Þóknanir sem myndast í samningsríki og greiddar eru aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Þóknanir sem myndast í samningsríki má þó einnig skattleggja í því ríki samkvæmt lögum þess ríkis, en ef raunverulegur eigandi þóknananna er heimilisfastur í hinu samningsríkinu skal skatturinn, sem þannig er á lagður, eigi vera hærri en 10 hundraðshlutar af heildarfjárhæð þóknananna.

3. Hugtakið „þóknanir“ merkir í þessari grein hvers konar greiðslur sem tekið er við sem endurgjaldi fyrir afnot eða rétt til afnota af hvers konar höfundarrétti á sviði bókmennta, lista eða vísinda, þ.m.t. kvikmyndir eða mynd- og hljóðsegulbönd fyrir sjónvarps- eða útvarpssendingar, hvers konar einkaleyfum, vörumerkjum, mynstri eða líkani, áætlun, leynilegri formúlu eða framleiðsluaðferð eða fyrir afnot eða rétt til afnota af hvers konar iðnaðar-, viðskipta- eða vísindabúnaði eða fyrir upplýsingar um reynslu á sviði iðnaðar, viðskipta eða vísinda.

4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi þóknananna sem er heimilisfastur í samningsríki hefur með höndum starfsemi í gegnum fasta atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem þóknanirnar myndast, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og rétturinn eða eignin sem gefur af sér þóknanirnar er raunverulega bundin slíkri fastri atvinnustöð eða fastri stöð. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr. eða 15. gr., eftir atvikum.

5. Þóknanir skulu taldar myndast í samningsríki þegar greiðandinn er heimilisfastur í því ríki. Ef sá aðili sem þóknanirnar greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur í samningsríki fasta atvinnustöð eða fasta stöð, sem skyldan til að greiða

þóknanirnar er tengd, og þóknanirnar eru gjaldfærðar hjá hinni föstu atvinnustöð eða föstu stöð skulu þær þó taldar myndast í því ríki þar sem slík föst atvinnustöð eða föst stöð er.

6. Þegar fjárhæð þóknananna er, vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og annars aðila, hærri, miðað við þau afnot, réttindi eða upplýsingar sem þær eru greiðsla fyrir, en sú fjárhæð, sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin, sem umfram er, áfram skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig, að teknu tilhlýðilegu tilliti til annarra ákvæða samnings þessa.

13. gr. Gjöld fyrir tækniþjónustu.

1. Gjöld fyrir tækniþjónustu, sem myndast í samningsríki og eru greidd til heimilisfasts aðila í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda samningsríkinu.

2. Þrátt fyrir ákvæði 15. gr. og með fyrirvara um ákvæði 8., 17. og 18. gr. má þó einnig skattleggja gjöld fyrir tækniþjónustu, sem myndast í samningsríki, í því samningsríki þar sem þau myndast og samkvæmt lögum þess ríkis, en sé raunverulegur eigandi gjaldanna heimilisfastur í hinu samningsríkinu skal skatturinn sem þannig er á lagður eigi vera hærri en 10 hundraðshlutar af heildarfjárhæð gjaldanna.

3. Hugtakið „gjöld fyrir tækniþjónustu“ merkir í þessari grein hver sú greiðsla sem innt er af hendi sem endurgjald fyrir þjónustu á sviði stjórnunar, tækni eða ráðgjafar nema greiðslan sé innt af hendi:

- a) til starfsmanns aðilans sem greiðir fyrir hana,
- b) vegna kennslu innan veggja menntastofnunar eða kennslu af hálfu menntastofnunar eða
- c) af einstaklingi fyrir þjónustu til eigin nota einstaklings.

4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi gjaldanna fyrir tækniþjónustu sem er heimilisfastur í samningsríki hefur með höndum starfsemi í hinu samningsríkinu þar sem gjöldin fyrir tækniþjónustu myndast í gegnum fasta atvinnustöð sem þar er, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu og gjöldin fyrir tækniþjónustu eru raunverulega bundin slíkri fastri atvinnustöð eða fastri stöð. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr. eða 15. gr., eftir atvikum.

5. Að því er þessa grein varðar, með fyrirvara um 6. mgr., skulu gjöld fyrir tækniþjónustu teljast myndast í samningsríki ef greiðandi er heimilisfastur í því ríki eða ef aðilinn sem greiðir gjöldin, óháð því hvort hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur fasta atvinnustöð eða fasta stöð í samningsríki, sem skyldan til að greiða gjöldin er tengd, og slík gjöld eru gjaldfærð hjá fyrrnefndri fastri atvinnustöð eða fastri stöð.

6. Að því er þessa grein varðar skulu gjöld fyrir tækniþjónustu ekki teljast myndast í samningsríki ef greiðandi er heimilisfastur í því ríki og hefur með höndum starfsemi í hinu samningsríkinu í gegnum fasta atvinnustöð sem þar er, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í hinu ríkinu og slík gjöld eru gjaldfærð hjá fyrrnefndri fastri atvinnustöð eða föstu stöð.

7. Þegar fjárhæð gjaldanna er, vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda gjaldanna fyrir tækniþjónustu eða milli þeirra beggja og annars aðila, hærri, miðað við þá þjónustu sem hún er greidd fyrir, en sú fjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skulu gjöldin, sem umfram eru, áfram skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig, að teknu tilhlýðilegu tilliti til annarra ákvæða samnings þessa.

14. gr.

Söluhagnaður af eignum.

1. Hagnað, sem heimilisfastur aðili í samningsríki hlýtur af sölu fasteignar, sem getið er í 6. gr. og er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Hagnað, sem hlýst af sölu lausafjár sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, eða lausafjár sem tilheyrir fastri stöð sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur til þess að veita sjálfstæða persónulega þjónustu í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda samningsríkinu. Sama gildir um hagnað af sölu á slíkri fastri atvinnustöð (einni sér eða ásamt fyrirtækinu í heild) eða slíkri fastri stöð.

3. Hagnað, sem fyrirtæki í samningsríki sem rekur skip eða loftför í flutningum á alþjóðaleiðum, fær af sölu slíkra skipa eða loftfara eða lausafjár sem tengt er notkun slíkra skipa eða loftfara, skal einungis skattleggja í því ríki.

4. Hagnað, sem heimilisfastur aðili í samningsríki hlýtur af sölu hlutabréfa eða sambærilegra eignarhluta, til dæmis eignarhluta í sameignarfélagi eða vörslusjóði, er heimilt að skattleggja í hinu samningsríkinu ef rekja má, á einhverjum tímapunkti næstliðna 365 daga fyrir söluna, a.m.k. 50 hundraðshluta af virði þessara hlutabréfa eða sambærilegum eignarhluta beint eða óbeint til fasteignar, eins og skilgreint er í 6. gr., sem er í hinu ríkinu.

5. Hagnað af sölu annarra eigna en getið er í 1., 2., 3. og 4. mgr. sem myndast í hinu samningsríkinu má skattleggja í því ríki.

15. gr.

Sjálfstæð persónuleg þjónusta.

1. Tekjur sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur af sérfræðiþjónustu eða öðru sjálfstæðu starfi af svipuðum toga skulu einungis skattlagðar í því ríki nema í eftirgreindum tilvikum þegar slíkar tekjur má einnig skattleggja í hinu samningsríkinu:

- a) ef hann hefur að jafnaði aðgang að fastri stöð í hinu samningsríkinu til þess að stunda þjónustu sína eða starfsemi; í því tilviki má leggja skatt á tekjurnar í hinu samningsríkinu en þó einungis á þann hluta þeirra sem rekja má til þeirrar föstu stöðvar eða
 - b) ef hann dvelur í hinu samningsríkinu yfir tímabil sem fer eða fara yfir 183 daga á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári; í því tilviki má leggja skatt á tekjurnar í síðarnefnda ríkinu, en þó einungis á þann hluta teknanna sem rekja má til starfa hans í því ríki.
2. Hugtakið „sérfræðiþjónusta“ nær einkum til sjálfstæðra starfa á sviði vísinda, tækni, bókmennta, lista, uppeldis- eða kennslumála, svo og sjálfstæðra starfa lækna, lögfræðinga, verkfræðinga, arkitekta, tannlækna og endurskoðenda.

16. gr. Atvinnutekjur.

1. Með fyrirvara um ákvæði 17., 19. og 20. gr. skulu laun og annað svipað endurgjald, sem heimilisfastur aðili í samningsríki fær fyrir starf sitt, einungis skattlögð í því ríki nema starfið sé innt af hendi í hinu samningsríkinu. Ef starfið er innt af hendi með þeim hætti má skattleggja endurgjaldið fyrir það í síðarnefnda ríkinu.
2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skulu laun og annað svipað endurgjald, sem heimilisfastur aðili í samningsríki fær fyrir starf sem hann leysir af hendi í hinu samningsríkinu, einungis skattlögð í fyrrnefnda ríkinu ef:
- a) viðtakandinn dvelur í hinu ríkinu yfir eitt eða fleiri tímabil, þó ekki lengur en 183 daga samtals á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári, og
 - b) endurgjaldið er greitt af eða fyrir hönd vinnuveitanda sem er ekki heimilisfastur í hinu ríkinu og
 - c) endurgjaldið er ekki gjaldfært hjá fastri atvinnustöð eða fastri stöð sem vinnuveitandinn hefur í hinu ríkinu.
3. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar skal eingöngu skattleggja endurgjald, sem heimilisfastur aðili í samningsríki fær sem meðlimur fastrar áhafnar á skipi eða loftfari fyrir starf unnið um borð í skipi eða loftfari sem er í flutningum á alþjóðaleiðum, þó ekki um borð í skipi eða loftfari sem er eingöngu starfrækt innan hins samningsríkisins, í fyrrnefnda samningsríkinu.

17. gr. Stjórnarlaun.

Stjórnarlaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem heimilisfastur aðili í samningsríki fær fyrir setu í stjórn félags sem hefur heimilisfesti í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

18. gr.

Listamenn og íþróttamenn.

1. Þrátt fyrir ákvæði 15. og 16. gr. má skattleggja tekjur heimilisfasts aðila í samningsríki, sem hann aflar í hinu samningsríkinu með störfum sínum sem listamaður, s.s. í leikhúsi, kvikmyndum, hljóðvarpi eða sjónvarpi eða sem tónlistarmaður eða sem íþróttamaður, í síðarnefnda ríkinu.

2. Ef tekjur af starfi, sem listamaður eða íþróttamaður leysir af hendi sem slíkur, renna ekki til listamannsins eða íþróttamannsins sjálfs heldur til annars aðila má, þrátt fyrir ákvæði 7., 15. og 16. gr., skattleggja tekjurnar í því samningsríki þar sem starf listamannsins eða íþróttamannsins er leyst af hendi.

19. gr.

Lífeyrir, jafngreiðslulífeyrir og greiðslur almannatrygginga.

1. Með fyrirvara um ákvæði 2. mgr. 20. gr. er heimilt að skattleggja lífeyri og aðrar svipaðar greiðslur vegna fyrri starfa og jafngreiðslulífeyri (e. annuities), sem myndast í samningsríki og greidd eru til aðila sem er heimilisfastur í hinu samningsríkinu, í báðum samningsríkjum.

2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skal einungis heimilt að skattleggja lífeyri og aðrar greiðslur samkvæmt opinberu kerfi, sem eru hluti af almannatryggingakerfi samningsríkis eða stjórnvaldsumdæmis eða sveitarfélagi þess, í því ríki.

3. Að því er þessa grein varðar merkir hugtakið „jafngreiðslulífeyrir“ tilgreind fjárhæð sem greiða ber reglubundið á tilgreindum tímapunktum til æviloka eða á tilgreindu tímabili eða tímabili sem unnt er að sannreyna samkvæmt skuldbindingu um greiðslur gegn fullnægjandi og fullu endurgjaldi í peningum eða ígildi þeirra (annað en starf leyst af hendi).

20. gr.

Opinbert starf.

1. a) Laun og annað svipað endurgjald, sem samningsríki eða stjórnvaldsumdæmi eða sveitarfélag þess greiðir einstaklingi fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða stjórnvaldsumdæmis eða sveitarfélags þess skulu einungis skattlögð í því ríki.

b) Slík laun og annað svipað endurgjald skulu þó einungis skattlögð í hinu samningsríkinu ef starfið er leyst þar af hendi og einstaklingurinn er heimilisfastur í því ríki og:

- i. er ríkisborgari þess ríkis eða
 - ii. tók ekki upp heimilisfesti í því ríki einvörðungu í þeim tilgangi að leysa þetta starf af hendi.
2.
 - a) Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skulu lífeyrir og aðrar svipaðar greiðslur, sem samningsríki eða stjórnvaldsumdæmi eða sveitarfélag þess, eða sjóðir sem þau stofna, greiða til einstaklings fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða stjórnvaldsumdæmis eða sveitarfélags, einungis skattlögð í því ríki.
 - b) Slíkan lífeyri og annað svipað endurgjald skal þó einungis skattleggja í hinu samningsríkinu ef einstaklingurinn er heimilisfastur þar og ríkisborgari í því ríki.
 3. Ákvæði 16., 17., 18. og 19. gr. skulu gilda um laun og annað svipað endurgjald, ásamt lífeyri, sem greidd eru fyrir störf leyst af hendi í tengslum við atvinnustarfsemi á vegum samningsríkis eða stjórnvaldsumdæmis eða sveitarfélags þess.

21. gr.

Kennarar og vísindamenn.

Einstaklingur, sem er eða var síðast fyrir komu sína til samningsríkis heimilisfastur í hinu samningsríkinu og sem er staddur í fyrrnefnda ríkinu í boði ríkisstjórnar þess eða háskóla, framhaldsskóla, skóla, safns eða annarrar menningarstofnunar í því ríki, eða samkvæmt opinberri áætlun um menningarsamskipti, yfir tímabil sem er ekki lengra en tvö samfelld ár og eingöngu í þeim tilgangi að kenna, halda fyrirlestra eða sinna rannsóknum við slíkar stofnanir, skal í því ríki vera undanþeginn skatti á þau laun sem hann fær fyrir slíkt starf, enda komi slík laun frá aðilum utan þess ríkis.

22. gr.

Námsmenn.

Námsmaður eða starfsnemi, sem er eða var síðast fyrir komu sína til samningsríkis heimilisfastur í hinu samningsríkinu og dvelur í fyrrnefnda ríkinu einungis vegna náms síns eða þjálfunar, skal undanþeginn skattlagningu í því fyrrnefnda ríki á greiðslur sem hann fær til að standa straum af kostnaði við framfærslu sína, nám eða þjálfun, enda komi slíkar greiðslur frá aðilum utan þess ríkis.

23. gr.

Aðrar tekjur.

1. Tekjur sem heimilisfastur aðili í samningsríki aflar og ekki er fjallað um í fyrri greinum samnings þessa skulu einungis skattlagðar í því ríki og skiptir ekki máli hvar þeirra er aflað.

2. Ákvæði 1. mgr. skulu ekki gilda um tekjur, að undanskildum tekjum af fasteign eins og hún er skilgreind í 2. mgr. 6. gr., ef viðtakandi teknanna, sem er heimilisfastur í samningsríki, hefur með höndum starfsemi í hinu samningsríkinu í gegnum fasta atvinnustöð sem þar er, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu í hinu samningsríkinu frá fastri stöð sem þar er, og rétturinn eða eignin sem gefur af sér tekjurnar er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki gilda ákvæði 7. gr. eða 15. gr., eftir atvikum.

3. Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr. má einnig skattleggja tekjur heimilisfasts aðila í samningsríki, sem ekki er fjallað um í fyrri greinum þessa samnings og sem verða til í hinu samningsríkinu, í síðarnefnda ríkinu.

24. gr. Starfsemi á hafi úti.

1. Ákvæði greinar þessarar gilda með fyrirvara um önnur ákvæði samningsins.

2. Í þessari grein merkir „starfsemi á hafi úti“ starfsemi sem stunduð er á hafi úti í samningsríki í tengslum við leit að, nýtingu eða vinnslu á hafsbotninum og botnlögum hans, ásamt náttúruauðlindum í því ríki.

3. Fyrirtæki í samningsríki, sem stundar starfsemi á hafi úti í hinu samningsríkinu, telst, með fyrirvara um 4. og 5. mgr., stunda viðskipti í því ríki í gegnum fasta atvinnustöð sem þar er.

4. Ákvæði 3. mgr. gilda ekki þegar starfsemin á hafi úti er stunduð í hinu samningsríkinu yfir tímabil, eitt eða fleiri, sem fer ekki yfir 30 daga samtals á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári. Að því er varðar ákvæði þessarar málsgreinar:

- a) þegar fyrirtæki í samningsríki, sem stundar starfsemi á hafi úti í hinu samningsríkinu, tengist öðru fyrirtæki sem stundar þar starfsemi á hafi úti að verulegu leyti svipaðrar tegundar skal fyrrnefnda fyrirtækið teljast stunda alla slíka starfsemi síðarnefnda fyrirtækisins, að undanskilinni starfsemi sem fer fram á sama tíma og starfsemi þess sjálfs,
- b) skal líta svo á að fyrirtæki tengist öðru fyrirtæki ef annað tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórnun, yfirráðum eða fjármögnun hins eða ef sami aðili eða aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórnun, yfirráðum eða fjármögnun beggja fyrirtækjanna.

5. Hagnaður sem heimilisfastur aðili í samningsríki hefur af:

- a) flutningi, í tengslum við starfsemi á hafi úti, á birgðum eða áhöfnum með skipi eða loftfari til eða frá stöðum þar sem slík starfsemi er stunduð eða
- b) rekstri skipa sem veita dráttar- eða akkerisþjónustu í tengslum við slíka starfsemi,

skal einungis skattskyldur í því ríki.

6. Tekjur sem heimilisfastur aðili í samningsríki hefur af rétti til leitar, nýtingar eða vinnslu og hagnaður sem heimilisfastur aðili í samningsríki hefur af sölu slíks réttar eða sölu á:

- a) fasteign í hinu samningsríkinu sem notuð er í tengslum við starfsemi á hafi úti í því ríki eða
- b) hlutabréfum þar sem virði þeirra eða stærsti hluti þess myndast beint eða óbeint af slíkum rétti eða slíkri fasteign eða af hvoru tveggja samanlagt,

má skattleggja í hinu ríkinu. Í þessari málsgrein merkir „réttur til leitar, nýtingar eða vinnslu“ réttur til eigna sem verða til við leit, nýtingu eða vinnslu á hafsbotninum og botnlögum hans, ásamt náttúruauðlindum sem þar eru, í hinu ríkinu, þ.m.t. rétturinn til hlutdeildar í eða ávinnings af slíkum eignum.

7. Með fyrirvara um 8. mgr. þessarar greinar má skattleggja laun og svipað endurgjald, sem heimilisfastur aðili í öðru samningsríkjanna fær fyrir starf sem tengist starfsemi á hafi úti í hinu samningsríkinu, í hinu ríkinu, að því marki sem þeim störfum er sinnt á hafi úti í því ríki.

8. Laun og svipað endurgjald, sem heimilisfastur aðili í öðru samningsríkinu fær fyrir starf sem hann innir af hendi um borð í skipi eða í loftfari sem sinnir flutningum sem um getur í a-lið 5. mgr. eða um borð í skipi sem sinnir rekstri sem um getur í b-lið 5. mgr., skal einungis skattskyldur í því samningsríki þar sem starfsmaðurinn er heimilisfastur.

25. gr.

Að komast hjá tvísköttun.

1. Þegar heimilisfastur aðili í samningsríki fær tekjur, sem skattleggja má í hinu samningsríkinu í samræmi við ákvæði þessa samnings (nema að því marki sem þessi ákvæði heimila skattlagningu í hinu ríkinu eingöngu vegna þess að tekjurnar eru einnig tekjur sem heimilisfastur aðili í því ríki fær), skal fyrrnefnda ríkið heimila að fjárhæð, sem er jöfn tekjuskatti sem greiddur er í hinu ríkinu, komi til frádráttar skatti á tekjur þess heimilisfasta aðila. Slíkur frádráttur skal þó aldrei vera hærri en sá hluti tekjuskattsins, eins og hann er reiknaður áður en frádrátturinn er veittur, sem rekja má til þeirra tekna sem heimilt er að skattleggja í hinu ríkinu.

2. Þegar heimilisfastur aðili í samningsríki hefur tekjur, sem eru undanþegnar skattlagningu í því ríki í samræmi við ákvæði samningsins, er ríkinu engu að síður heimilt, við ákvörðun skatta á aðrar tekjur fyrrnefnds aðila, að taka tillit til þeirra tekna sem eru undanþegnar.

26. gr.

Bann við mismunun.

1. Ríkisborgarar samningsríkis skulu ekki sæta annarri eða þýngri skattlagningu eða kröfum í því sambandi í hinu samningsríkinu en ríkisborgarar þess ríkis sæta eða unnt er að láta þá sæta við sömu aðstæður, einkum að því er varðar heimilisfesti.
2. Skattlagning fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, skal ekki vera óhagstæðari í síðarnefnda ríkinu en skattlagning á fyrirtæki í því ríki sem hafa sams konar starfsemi með höndum. Þetta ákvæði skal ekki túlka þannig að það skyldi samningsríki til að veita heimilisföstum aðila í hinu samningsríkinu persónufrádrátt, afléttingar og skattalækkunar vegna hjúskaparstöðu eða fjölskylduframfærslu sem það veitir þeim aðilum sem þar eru heimilisfastir.
3. Vextir, þóknarir, gjöld fyrir tækniþjónustu og aðrar greiðslur, sem fyrirtæki í samningsríki greiðir heimilisföstum aðila í hinu samningsríkinu, skulu vera frádráttarbær við ákvörðun skattskylds hagnaðar slíks fyrirtækis með sömu skilyrðum og hefðu þau verið greidd heimilisföstum aðila í fyrirnefnda ríkinu nema ákvæði 1. mgr. 9. gr., 9. mgr. 11. gr., 6. mgr. 12. gr. eða 7. mgr. 13. gr. eigi við.
4. Þótt eignir fyrirtækja í samningsríki séu að öllu eða nokkru leyti, beint eða óbeint, í eigu eða undir yfirráðum eins eða fleiri heimilisfara aðila í hinu samningsríkinu skulu þau ekki sæta annarri eða þýngri skattlagningu eða öðrum kröfum í því sambandi í fyrirnefnda ríkinu en önnur fyrirtæki svipaðrar gerðar í fyrirnefnda ríkinu, sem eru að öllu eða nokkru leyti, beint eða óbeint, í eigu eða undir yfirráðum eins eða fleiri heimilisfara aðila í þriðja ríki, sæta eða unnt er að láta þau sæta.
5. Ákvæði þessarar greinar gilda einungis um skatta sem fjallað er um í samningi þessum.

27. gr.

Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.

1. Ef aðili telur að ráðstafanir, sem gerðar eru af öðru eða báðum samningsríkjunum, leiði eða muni leiða til skattlagningar að því er hann varðar, sem ekki er í samræmi við ákvæði samnings þessa, getur hann, án þess að það raski rétti hans til að færa sér í nyt þau réttarúrræði sem lög samningsríkjanna kveða á um, lagt mál sitt fyrir bært stjórnvald þess samningsríkis þar sem hann er heimilisfastur. Mál verður að leggja fyrir innan þriggja ára frá því að fyrsta tilkynningin berst um ráðstöfun sem leiðir til skattlagningar sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins.
2. Telji bært stjórnvald andmælin á rökum reist en getur þó ekki sjálft leyst málið á viðunandi hátt skal það leitast við að leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi við bært stjórnvald í hinu samningsríkinu til þess að komast megir hjá skattlagningu sem er ekki í samræmi við samninginn. Slíkt samkomulag skal koma til framkvæmda óháð öllum tímatakmörkunum sem í gildi eru samkvæmt landslögum samningsríkjanna.
3. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu, með gagnkvæmu samkomulagi, leitast við að leysa sérhvern vanda eða vafaatriði varðandi túlkun eða beitingu samningsins. Þau

geta einnig haft samráð í því skyni að komast hjá tvísköttun í tilvikum sem ekki er fjallað um í samningnum.

4. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum geta haft beint samband sín á milli, þar á meðal í sameiginlegri nefnd sem skipuð er þeim eða fulltrúum þeirra, í því skyni að ná samkomulagi í samræmi við undanfarandi málsgreinar.

28. gr. Upplýsingaskipti.

1. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu skiptast á upplýsingum sem séð verður að skipti máli varðandi framkvæmd ákvæða samnings þessa eða framkvæmd eða framfylgd innlendra laga varðandi skatta, hvaða nafni sem þeir nefnast, sem samningsríkin eða stjórnvaldsumdæmi eða sveitarfélög þeirra leggja á, að svo miklu leyti sem viðkomandi skattlagning fer ekki í bága við samninginn. Ákvæði 1. og 2. gr. takmarka ekki upplýsingaskiptin.

2. Með allar upplýsingar, sem samningsríki veitir viðtöku skv. 1. mgr., skal fara sem trúnaðarmál á sama hátt og farið er með upplýsingar sem er aflað samkvæmt lögum þess ríkis og skulu þær eingöngu afhentar aðilum eða stjórnvöldum (þar með talið dómstólum og stjórnarsýslustofnunum) sem hafa með höndum álagningu eða innheimtu þeirra skatta, sem getið er í 1. mgr., eða framfylgd eða ákærur vegna þeirra, meðferð kærumála í tengslum við þá eða eftirlit með framangreindum þáttum. Þessir aðilar eða stjórnvöld skulu einungis nota upplýsingarnar í framangreindum tilgangi. Þeim er heimilt að kunngera upplýsingarnar við málarekstur fyrir dómstólum eða í dómsniðurstöðum. Þrátt fyrir framangreint má nota upplýsingar sem samningsríki veitir viðtöku í öðrum tilgangi ef nota má slíkar upplýsingar í slíkum öðrum tilgangi samkvæmt lögum beggja ríkjanna og bært stjórnvald þess ríkis, sem leggur til upplýsingarnar, heimilar slíka notkun.

3. Ákvæði 1. og 2. mgr. skal í engu tilviki túlka þannig að þau leggi þá skyldu á samningsríki:

- a) að gera stjórnarsýsluráðstafanir sem víkja frá lögum og stjórnarsýsluvenjum þess eða hins samningsríkisins,
- b) að veita upplýsingar sem ekki er unnt að afla samkvæmt lögum eða eðlilegum stjórnarsýsluvenjum þess eða hins samningsríkisins,
- c) að veita upplýsingar sem myndu ljóstra upp leyndarmálum eða framleiðsluaðferðum á sviði viðskipta, atvinnumála, iðnaðar, verslunar eða sérfræðipækkingar eða veita upplýsingar sem myndu stríða gegn allsherjarreglu ef þær væru gerðar opinberar.

4. Ef samningsríki leitar upplýsinga í samræmi við þessa grein skal hitt samningsríkið beita þeim aðferðum sem það hefur yfir að ráða til að afla þeirra upplýsinga sem óskað er eftir, jafnvel þótt síðarnefnda ríkið þurfi ekki á þeim að halda vegna eigin skattamála. Sú skuldbinding, sem felst í fyrri málslíð, er með fyrirvara um takmarkanir 3. mgr. en í engu

tilviki skal skýra þær takmarkanir með þeim hætti að þær heimili samningsríki að synja um upplýsingar af þeirri ástæðu einni að það sjálft hafi enga þörf fyrir þær.

5. Í engu tilviki skal túlka ákvæði 3. mgr. með þeim hætti að þau heimili samningsríki að synja um upplýsingar af þeirri ástæðu einni að þær séu í vörslu banka, annarrar fjármálastofnunar, tilnefnds aðila eða aðila sem kemur fram sem umboðsaðili eða annast fjármunavörslu eða af þeirri ástæðu að þær tengist eignarhlutum í aðila.

29. gr. Réttur til ávinnings.

1. Ef ekki er kveðið á um annað í þessari grein skal heimilisfastur aðili í samningsríki ekki eiga rétt á ávinningi sem samningur þessi myndi annars veita (öðrum en ávinningi skv. 3. mgr. 4. gr., 2. mgr. 9. gr. eða 27. gr.) nema viðkomandi heimilisfastur aðili sé „hæfur aðili“, eins og skilgreint er í 2. mgr., á þeim tíma sem ávinningurinn yrði veittur.

2. Heimilisfastur aðili í samningsríki skal vera hæfur aðili á þeim tíma þegar ávinningur yrði annars veittur samkvæmt samningnum ef heimilisfasti aðilinn er á þeim tíma:

- a) einstaklingur,
 - b) það samningsríki eða stjórnvaldsumdæmi eða sveitarfélag þess, eða stofnun eða undirstofnun þess ríkis, stjórnvaldsumdæmis eða sveitarfélags,
 - c) félag eða önnur eining ef regluleg viðskipti fara fram með meginflokki hlutabréfa þess eða hennar í einni viðurkenndri kauphöll eða fleiri,
 - d) aðili, annar en einstaklingur, sem:
 - i. er stofnun sem er ekki rekin í hagnaðarskyni sem bær stjórnvöld samningsríkjanna koma sér saman um,
 - ii. er viðurkenndur lífeyrissjóður,
 - e) aðili annar en einstaklingur ef aðilar sem eru heimilisfastir í því samningsríki og eiga rétt á ávinningi þessa samnings skv. a- til d-lið eiga, beint eða óbeint, a.m.k. 50 hundraðshluta hlutabréfa þess aðila á þeim tíma og yfir a.m.k. helming tólf mánaða tímabils sem tekur til þess tíma.
3. a) Heimilisfastur aðili í samningsríki skal eiga rétt á ávinningi samkvæmt samningi þessum að því er varðar tekjur sem verða til í hinu samningsríkinu, óháð því hvort heimilisfasti aðilinn er hæfur aðili, ef heimilisfasti aðilinn tekur þátt í virkri atvinnustarfsemi í fyrrnefnda ríkinu og tekjurnar sem verða til í hinu ríkinu koma frá eða falla til í þeirri starfsemi. Að því er þessa grein varðar skal eftirfarandi starfsemi eða hvaða samsetning hennar sem er ekki falla undir hugtakið „virk atvinnustarfsemi“:

- i. starfsemi eignarhaldsfélags,
- ii. almenn umsjón með eða stjórnun fyrirtækjahóps,
- iii. hóp fjármögnun (þ.m.t. samnýting reiðufjár) eða
- iv. fjárfesting eða stýring fjárfestinga nema banki, váttryggingafélag eða skráður verðbréfasali annist slíka starfsemi í hefðbundinni starfsemi sinni sem slíkri.

- b) Hafi heimilisfastur aðili í samningsríki tekjur af atvinnustarfsemi sem hann stundar í hinu samningsríkinu eða hafi hann tekjur sem verða til í hinu samningsríkinu frá tengdum aðila skal einungis litið svo á að skilyrðin, sem lýst er í a-lið, hafi verið uppfyllt, að því er fyrirnefndan tekjulið varðar, ef sú atvinnustarfsemi sem heimilisfasti aðilinn stundar í fyrirnefnda ríkinu, sem tekjuliðurinn tengist, er umtalsverð miðað við eða kemur til viðbótar við þá atvinnustarfsemi sem heimilisfasti aðilinn eða viðkomandi tengdur aðili stundar í hinu samningsríkinu. Ákvörðun þess efnis hvort atvinnustarfsemi teljist vera umtalsverð að því er þessa málsgrein varðar skal tekin á grundvelli allra staðreynda og aðstæðna.
- c) Við beitingu ákvæða þessarar málsgreinar skal litið svo á að starfsemi, sem tengdir aðilar stunda að því er varðar heimilisfastan aðila í samningsríki, sé stunduð af slíkum heimilisföstum aðila.

4. Heimilisfastur aðili í samningsríki sem er ekki hæfur aðili skal engu að síður eiga rétt á ávinningi sem hefði annars verið veittur samkvæmt þessum samningi að því er varðar tekjur ef, á þeim tíma sem ávinningurinn yrði annars veittur og yfir a.m.k. helming tólf mánaða tímabils sem tekur til þess tíma, aðilar sem eru jafngildir haghafar eiga, beint eða óbeint, a.m.k. 75 hundraðshluta hlutabréfa heimilisfasta aðilans.

5. Ef heimilisfastur aðili í samningsríki er hvorki hæfur aðili samkvæmt ákvæðum 2. mgr. þessarar greinar né heldur ber réttur til ávinnings skv. 3. eða 4. mgr. getur bært stjórnvald samningsríkisins þar sem ávinningi er hafnað samkvæmt undanfarandi ákvæðum þessarar greinar engu að síður veitt ávinning samningsins eða ávinning að því er varðar sérstakan tekjulið, að teknu tilliti til markmiðs og tilgangs þessa samnings, en aðeins ef heimilisfasti aðilinn sýnir þessu bæra stjórnvaldi fram á það með fullnægjandi hætti að hvorki stofnsetning hans, yfirtaka eða viðhald né ástundun reksturs hans hafi haft sem eitt af meginmarkmiðum sínum að öðlast ávinning samkvæmt samningi þessum. Bært stjórnvald í samningsríkinu, sem beiðni hefur verið beint til á grundvelli þessarar málsgreinar frá heimilisföstum aðila í hinu ríkinu, skal hafa samráð við bært stjórnvald í hinu ríkinu áður en það verður við eða synjar beiðninni.

6. Að því er ákvæði þessarar og fyrri málsgreina þessarar greinar varðar:

- a) merkir „viðurkennd kauphöll“:
 - i. sérhver kauphöll sem komið er á fót og reglur hafa verið settar um samkvæmt lögum annars hvors samningsríkisins og

- ii. sérhver önnur kauphöll sem bær stjórnvöld í samningsríkjunum koma sér saman um,
- b) merkir, að því er tekur til eininga sem ekki eru félög, hugtakið „hlutabréf“ hagsmunir sem eru sambærilegir hlutabréfum,
- c) merkir „meginflokkur hlutabréfa“ sá flokkur eða þeir flokkar hlutabréfa félags eða einingar sem hafa að baki sér meirihluta heildaratkvæða og heildarverðmætis félagsins eða einingarinnar,
- d) skulu tveir aðilar teljast „tengdir aðilar“ ef annar á, beint eða óbeint, a.m.k. 50 hundraðshluta raunverulegra eignarhluta í hinum (eða, ef um ræðir félag, fer með a.m.k. 50 hundraðshluta atkvæðisréttar og heildarverðmætis hlutabréfa í félaginu) eða ef annar aðili á, beint eða óbeint, a.m.k. 50 hundraðshluta raunverulegra eignarhluta (eða, ef um ræðir félag, fer með a.m.k. 50 hundraðshluta atkvæðisréttar og heildarverðmæti hlutabréfa í félaginu) í hverjum aðila. Hvað sem öðru líður telst aðili tengdur öðrum ef, á grundvelli allra staðreynda og aðstæðna sem máli skipta, annar hefur yfirráð yfir hinum eða báðir lúta yfirráðum sama eða sömu aðila,
- e) merkir „jafngildur haghafi“ sérhver aðili sem myndi eiga rétt á ávinningi að því er varðar tekjulið sem samningsríki veitir samkvæmt landslögum sínum eða þessum samningi, sem er jafngildur eða hagstæðari ávinningi sem sá tekjuliður myndi fá á grundvelli þessa samnings. Við ákvörðun á því hvort aðili teljist vera jafngildur haghafi að því er tekur til arðs sem félag fær skal litið svo á að aðilinn sé félag og ráði yfir sama eigin fé félagsins sem greiðir arðinn og það félag ræður yfir sem fer fram á að njóta ávinnings af arðinum.

7. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum geta, með gagnkvæmu samkomulagi, sett reglur um beitingu þessarar greinar.

8. Þegar fyrirtæki í samningsríki hefur tekjur í hinu samningsríkinu og fyrrnefnda samningsríkið fer með þær tekjur sem hagnað sem rekja má til fastrar atvinnustöðvar í þriðju lögsögu, skal ávinningur samnings þessa ekki gilda um þær tekjur ef þær falla undir samanlagt virkt skatthlutfall í fyrrnefnda samningsríkinu og lögsögunni þar sem fasta atvinnustöðin er, sem er lægra en lögboðinn fyrirtækjaskattur í fyrrnefnda samningsríkinu.

9. Þrátt fyrir önnur ákvæði samnings þessa skal ekki veita ávinning á grundvelli þessa samnings vegna tekna ef réttmætt má telja, með hliðsjón af öllum viðeigandi staðreyndum og aðstæðum, að það að njóta ávinningsins hafi verið einn helsti tilgangurinn með tilhögun eða viðskiptum sem leiddi beint eða óbeint til slíks ávinnings nema staðfest sé að það að veita ávinninginn við þessar aðstæður myndi vera í samræmi við markmið og tilgang viðeigandi ákvæða samningsins.

30. gr.
Starfsmenn sendiskrifstofa og ræðisstofnana.

Ekkert í samningi þessum skal hafa áhrif á skattaávilnanir sem starfsmenn sendiskrifstofa eða ræðisstofnana njóta samkvæmt almennum reglum þjóðaréttar eða ákvæðum sérstakra samninga.

31. gr.
Gildistaka.

1. Ríkisstjórnir samningsríkjanna skulu tilkynna hver annarri skriflega eftir diplómatískum leiðum um að stjórnskipuleg skilyrði fyrir gildistöku þessa samnings hafi verið uppfyllt.
2. Samningurinn öðlast gildi þann dag sem síðari tilkynningin, sem um getur í 1. mgr., kemur til framkvæmda og ákvæði hans skulu gilda í báðum samningsríkjunum:
 - a) með tilliti til staðgreiðslu- og afdráttarskatta, að því er varðar tekjur sem aflað er 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar síðari tilkynningin er send,
 - b) með tilliti til annarra skatta á tekjur, að því er varðar skatta sem leggja má á vegna skattárs sem hefst 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar síðari tilkynningin er send.

32. gr.
Uppsögn.

Samningur þessi gildir þar til samningsríki segir honum upp. Hvort samningsríki um sig getur sagt samningnum upp, eftir diplómatískum leiðum, með skriflegri tilkynningu um uppsögn eigi síðar en sex mánuðum fyrir lok almanaksárs. Í slíku tilviki fellur samningurinn úr gildi í báðum samningsríkjunum:

- a) með tilliti til staðgreiðslu- og afdráttarskatta, að því er varðar tekjur sem aflað er 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar tilkynningin er send,
- b) með tilliti til annarra skatta á tekjur, að því er varðar skatta sem leggja má á vegna skattárs sem hefst 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar tilkynningin er send.

Þessu til staðfestu hafa undirrituð, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað samning þennan.

Gjört í Reykjavík 14. október 2024 í tvíriti á portúgölsku, íslensku og ensku og eru allir textarnir jafngildir. Ef ágreiningur rís um túlkun skal enski textinn ráða.

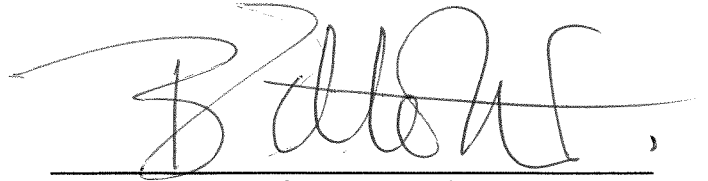
Fyrir hönd Sambandslýðveldisins Brasilíu

RODRIGO DE AZEREDO SANTOS

*Sendiherra Brasilíu
gagnvart Noregi og Íslandi*

Fyrir hönd Íslands

BERGDÍS ELLERTSDÓTTIR

Staðgengill ráðuneytisstjóra